

γκριζωπός επίθ. ένιαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. *γκρίζος* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ -ω πός.

Υπόφαιος: Γκριζωπά μαλλιά.

γκριμάτσα ή, σύνθηθ. γριμάτσα Πελοπν. (Γεράκ.)

Έκ τοῦ Γαλλ. *grimace* = μορφασμός.

Μορφασμός, συστροφή τῶν μυῶν τοῦ προσώπου εἴτε πρὸς πρόκλησιν γέλωτος εἴτε εἰς ἐκδήλωσιν δυσαρρεσκείας σύνθηθ.: Κάνει γκριμάτσες γιὰ νὰ τὸν βλέπουν οἱ συμμαθητές του νὰ γελοῦν. Τοῦ βοῆκα δουλειὰ καὶ κάνει καὶ γκριμάτσες (δυστροπεῖ). Μὴ μοῦ κάνης γκριμάτσες καὶ νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Μόλις τ' ἄκουσε, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. Συνών. *κάμωμα, νάξι*.

γκριμότσαβος επίθ. ένιαχ. γκριμότσαβους Μακεδ. (Γέρμ. Καστορ.)

Έκ τοῦ οὖς. *γκριμοτσιά*.

Λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: Ἐχον μιὰ γάττα γκριμότσαβ' Μακεδ. (Καστορ.)

γκριμοστεύω ένιαχ. γκριμουττεύου Μακεδ. (Καστορ.)

Έκ τοῦ οὖς. *γκριμοτσιά*.

Τρώγω μὲ λαίμαργίαν.

γκριμοτσιὰ ή, ένιαχ. γκριμουτθὰ Μακεδ. (Βόιον Γέρμ. Γρεβεν. Δαμασκ. Καστορ.)

Πιθανὸν ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *grumadjj* ὁ Ἀλβαν. = *grumàs* οἰσοφάγος, λαρύγγι.

1) Ἡ λαίμαργία Μακεδ. (Γερμ. Γρεβεν.): Πῆι κι ἔφαι τοῦ γλυκό· τί γκριμουτθὲς εἶν' αὐτές! 2) Ἡ λειχουδιὰ Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Καστορ.)

γκριμοτσιάρης επίθ. ένιαχ. γκριμουτθάρης Μακεδ. (Γρεβεν.)

Έκ τοῦ οὖς. *γκριμοτσιά*.

Ὁ λαίμαργος.

γκρινᾶτος επίθ. ένιαχ. γρινᾶτος Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. *γκρί*.

Φαιόχρους: Ἄσμ.

Ἡ ἀδελφή λεροφορεῖ κανένα χρόνον, δύο καὶ ἀπέκει βγάζει τὰ λερά, φοραίνει τὰ γρινᾶτα Συνών. *γκρίζος* Α1.

γκρίνια ή, κοιν. γκρίν-νια Λυκ.(Λιβύσσ.) κ.ά. γρίνια Ἑρεικ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. Νάξ. Σάμ. Σκόπ. Σύμ. γρίνια Ἀμοργ. Α. Ρουμελ.(Φιλιππούπ.) Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Εὔβ. (Αἰδηψ. Βρύσ.) Ἡπ.(Δρόβιαν. Ζαγόρ. κ.ά.) Θήρ. Θράκ. (Αἶν. Αὐδήμ.) Καππ. (Σινασσ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Σισάν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ.(Γαλανᾶδ.) Πελοπν.(Μεσσην.) Σάμ. Χίος (Βροντ. Ἐγρηγόρ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. δρίνια Ἰκαρ. γκρίνια Θάσ. Κάρπ. Σίφν.—Λεξ. Δημητρ. γρίνια Κεφαλλ. — Α. Λασκαρ., Ποιήμ., 107 γρίνια Ἀστυπ. Δαρδαν. Εὔβ. (Βρύσ.) Θάσ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Ἴων. (Σμύρν.) Κύθηρ. Λέσβ. Λευκ. (Φτερν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ. γρίνη Κεφαλλ. Κρήτ. γρίνη Μακεδ. (Κα-

βάλλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γκρίνια Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) γκρίνια Θράκ. (Περίστασ.) γρίνια Σαμοθρ. γρίνα Σαμοθρ. γρίνια Λυκαον. (Σίλ.) ρίγια Πελοπν. (Φιγᾶλ.)

Έκ τοῦ Ἰταλ. διαλεκτ. *grigna*. Ὁ τύπ. *γρίνια* καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Δ 254 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «καὶ λέει τσι νὰ πάψουσι γρίνιες καὶ κλάηματά τσι». Ὁ τύπ. *γρίνια* καὶ εἰς Σομ.

1) Ἐριστικότης, διαρκὴς μεμψιμοιρία, διχόνοια κοιν.: Μᾶς ἔφαγες μὲ τὴ γκρίνια σου, πάψε πιά κοιν. Ἐπεσε γρίνια ὅς τὸ σπῖτι καὶ δὲ θὰ δοῦνε καλὸ Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲν τοῦ ἔκαμα τὴ χάρη κ' εἶχαμε γκρίνιες Ἀθῆν. Ἡ γρίνια δὲν εἶναι καλὸ πράγμα μέσ' ὅς τὸ σπῖτι Εὔβ. (Βρύσ.) Ἡ γρίνια ἢ δική σου δὲ μ' ἀφίνει νὰ δῶ προκοπὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲ βοῆκι εἴ' μου τοῦ φαῖ κι ἀρχί'σι τ' γρίνια Σκόπ. Οὐλοῦν φαγουμάρα κι οὐλοῦν γρίνια εἶνι τους Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἀρχίζουνε κάθε μέρα τὴ γκρίνια μὲ τὴν πεθερὰ τῆς καὶ τὰ πᾶνε σκονιὶ κορδόνη Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐβγαλι τρανὴ γκρίνια τώρα π' γέρασι Στερελλ. Ἀρχί'σας μιὰ γκρίνια, ἔνα κακό, τρώουντι σὰν τὰ σῶ'λλιά Εὔβ. (Στρόπον.) Κακιά γκρίνια νὰ σᾶς πιάσ'! (ἀρά) Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ.

Κάλλιο λάχανο μ' εἰρήνη παρὰ ζάχαρη μὲ γρίνη Κεφαλλ.

Κάλλιο λάχανα μὲ γέλια παρὰ πέρδικα μὲ γκρίνια Πελοπν. (Ἀχαῖα). Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰχ. Πβ. Π. Δ. (Παροιμ. 15, 17) «κρείσσων ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν ἢ παράθεσις μόσχων μετ' ἔχθρας»

Ἡ οὐμόνοια κτίζ' σπῖτ' κ' ἡ γκρίνια τοῦ γκριμίζ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. || Γνωμ. Ἡ φτώχεια φέρει γρίνα Εὔβ. (Βρύσ.)

Ἡ γκρίνια φέρν' δυστ'χιά κ' ἡ ἀγάπ' πλούτ' Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἡ γκρίνια κ' ἡ δυστ'χιά ὅς τ'ν ἴδια σκέπ' ζοῦνι αὐτόθ. Ὅπου ἀκούσης γρίνια, ἐκεῖ ἔναι καὶ ἡ φτώχεια Νάξ.(Γαλανᾶδ.) Ἀπὸ καράβι κι ἀπὸ σπῖτι ἡ γρίνα δὲ λείπει αὐτόθ. Πεῖνα γρίνα Νάξ. Ἡ γρίνια ἢ πουλλὴ εἶνι γουρσου-ζιά Λέσβ. (Πάμφιλ.) Συνων. *γκρίνιασμα, γλωσσόφαγιά, γλωσσόφαγούρα, μουρμούρα*. β) Ἰδίᾳ ἐπὶ νηπίων, ὁ συνεχὴς καὶ ὀχληρὸς κλαυθυρισμὸς Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. Ἰθάκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσην.) Σάμ. Σίφν. — Λεξ. Βυζ. Δημητρ.: Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ τὸ φάη ἡ γκρίνια Σίφν. Δὲ γζέρω ἔα ἔχει τῶ ἔχει ὅλο γρίνιες τὸ παιδί μου Μέγαρ. Ρίξ'τον μιὰ κονταλιά ἀφχιόνι ὅς τὸ γάλα του, νὰ ξεραθῇ, ποὺ μᾶς μούρλανε μὲ δὴ γρίνια του Ἰθάκ. 2) Μετων., ὁ μεμψιμοιρὸς Θάσ. Μακεδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τσῆ Γρίνιας τὸ Μητᾶτο Κρήτ. (Ἀξ.)

γκρινιάδα ή, ένιαχ. δρινιάδα Ἰκαρ.

Έκ τοῦ οὖς. *γκρίνια*, παρὰ τὸ ὅπ. *δρίνια*, κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -άδα, ὡς γάνα-γανάδα, ζάλη-ζάλαδα κ.τ.τ.

Γκρίνια 1, τὸ ὅπ. βλ.

γκρινιάζω κοιν. γκρινιάζου Εὔβ.(Στρόπον.) Ἡπ.(Κουκούλ.) Θάσ. Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Δεσκάτ. Καταφύγ. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.) γκρινιάζω Ἑρεικ. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. Σύμ. γκρινιάζου Σάμ. Σκόπ. γκρινιάζ-ζω Κῶς (Πυλ.) Σύμ. γκρινιάζω Σίφν. γκρινιάζω μὰ Τσακων. (Χαβουτσ.) γκρινιάζου ἐν Τσακων. γκρινιάζω Δαρδαν. Εὔβ. (Ἀνδρων. Κά-ρυστ.) Ἴων. (Σμύρν.) Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κρήτ.

Κίς. Πλάκ. Σφακ. κ.ά.) Κύθηρ. Μακεδ. (Σισάν. κ.ά.) Μέγαρ. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανῶδ.) Πελοπν. (Ἡλ. Μάν.) Σκίαθ. Σῦρ. Χίος (Βροντ. Ἐγρηγόρ.)—Α. Παπαδικ., Νοσταλγ., 97 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γκρινιάζον Εὔβ. (Βρύς.) Ἡπ. Θεσσ. (Γερακάρ.) Θράκ. (Μαρών.) γκρινιάω Θράκ. (Αἰν.) γκρινιῶ Κρήτ. (Ἐμπαρ. Νεάπ. κ.ά.) κ.ά. — Λεξ. Βάιγ γκρινιάζον Λυκαον. (Σίλ.) Ἀόρ. γρίνιακα Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ κ ρ ί ν ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ζ ω. Ὁ τύπ. γ ρ ι ν ι ᾶ ζ ω καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. Α 1972 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Ὁ τύπ. γ ρ ι ν ι ῶ καὶ εἰς Ἐρωτοκρ. Β 357 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) καὶ Θυσ. Ἀβραάμ, στ. 441 (ἐκδ. Γ. Μέγαρ.) Ὁ τύπ. γ ρ ι ν ι ᾶ ζ ω καὶ εἰς Σομ.

Α) Ἀμτβ. 1) Δεικνύω ἐριστικὰς διαθέσεις μεμψιμοιρῶν περὶ τινος πράγματος κοιν.: Ὅλο τῶαι γκρινιάζει τ' ἀδρόννο τοῦνο Μέγαρ. Μὴ γκρινιάζης ὁλοένα, βαρῆθηκα νὰ σ' ἀκούω Πελοπν. (Αἴγ.) Γκρινιάζουν καὶ φτοὶ καὶ δὲ θὰ πᾶ γαλὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γκρινιάζει μ' ὅλο τὸν κόσμον Πελοπν. (Κορινθ.) Γκρινιάζ' μὴ τοῦ τίπουτα αὐτὸς οὐ γέροντας Στερελλ. (Ἀχυν.) Ὅλο σκοτουριασμένος ἦτονε κι ὅλο ἐγρίνιαζε κ' ἐμάλωνα μὲ τσι φαμέγους του Κρήτ. Γκρινιάζει ὅλη μέρα σὰ δὲ σκύλλο δίχως νὰ τοῦ κάμω τίποτα Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) Γκρίνιαζαν ἡ γὰρ, ὅστιρα τὰ δᾶσαν μέλ' γάλα Εὔβ. (Στρόπον.) || Παροιμ. Ἀς γυριῇ ὁ μύλος κ' ἂς γκρινιάξῃ ἡ γραῖα (ἐπὶ τῶν ἀδιαφορούντων πρὸ τοῦ ἰδίου συμφέροντος διὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων) Κύθηρ. || Γνωμ. Ὅποιους γκρινιάζ' ἀδυνατίζ' κι ὅποιους γιλάει παχαῖν Στερελλ. (Ἀχυν.) || Ἄσμ.

Γιὰ σένα μὲ μαλώνουνε, γιὰ σένα μοῦ γκρινιῶνε, γιὰ σένα δὲ μὲ θέλουνε 'ς τὸ σπῖτι νὰ μὲ δοῦνε Κρήτ.

Γιὰ δὲς με πῶς ἐπόδωσα κι ὅλο γκρινιῶ καὶ κλαίω αὐτόθ.

Ὅσο πατεῖς τὴν ἔχερη, τ' ἀλέτρι χαμηλώνει, ὅσο γκρινιάς τ'ς ἀγάπης σου, τόσο καὶ σοῦ σιμώνει αὐτόθ. β) Ἐπὶ νηπίου, κλαυθυρίζω Εὔβ. (Βρύς. Στρόπον.) Θράκ. (Μαρών.) Κάρπ. Κέρκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκίαθ. Σκόπ. Σύμ. κ.ά.: Γκρινιάζ' τοῦ μουρὸ Χαλκιδ. Τί ἔχ' τοῦ πιδὶ κι γκρινιάζ'; Μαρών. Ὅλα ἔχει τὸ ἄμοιρο τὸ παιδί τῶαι ὅλο γκρινιάζει σήμερις; Μέγαρ. Γκρινιασμένος εἶναι πάλι ὁ 'γός, ὅλη μέρα 'κλαιε σήμερα, λὲς καὶ τίποτα πονάκι τὸ πειράζει τὸ κακόμοιρο Ἀπύρανθ. 2) Μεταφ., ἐπὶ τοῦ καιροῦ. μεταβάλλομαι ἐπὶ τὰ χεῖρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐγρίνιασεν ὁ καιρὸς καλά. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς θὰ γκρινιάσῃ ὁ καιρὸς, μόνον μὴ 'υρεῦγετε νὰ πᾶτε πούδετα. β) Ἐχω πένθιμον, μελαγχολικὴν ὄψιν, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θλίψεως Κρήτ. (Πλάκ. Σφακ. κ.ά.): || Ἄσμ.

Ἐγρίνιασε τὸ σπῖτι μου, πουλλί μου, κ' ἐρήμωσε ἡ αὐλή μας, λέω, παιδί μου (μοιρολ.) Σφακ.

Σώπασε, νύφη, μὴ γκρινιάς καὶ βλοηθῆκα γι ἄλλες, ἀρχόδισσες, βασιλίσσες καὶ ρήγισσες μεγάλες Κρήτ.

Ἐχτὲς πρωὶ ἐπέρασα κ' ἦσουνε γκρινιασμένη, 'ς τὴ γάστρα τοῦ βασιλικοῦ ἦσουν ἀκουβισμένη Πλάκ.

Β) Μετβ. 1) Προσβάλλω, ἐπιπλήττω, καταθλίβω τινὰ Εὔβ. (Βρύς. Στρόπον.) Ζάκ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυν.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Δὲν περνάει καλά, τ' γκρινιάζ' οὐ ἄντρας τ'ς Στρό-

πον. Γιατί γκρινιάζ'ς τὰ πιδιά, μουρή; Ἀχυν. Τόνη γκρινιάζει πολὺ τὸν ἄντρα της Βρύς. Γκρινιάζει με κ' ἤφαέ με Ἀπύρανθ. Γκρινιάζει με νὰ βάλω τσι 'ονεῖς μου νὰ μοῦ κάμουνσι βοροκοσύφωνο αὐτόθ. Μέρα νύχτα μὴ γκρινιάζ' ἡ ῥ'ναῖκα, γιατί νὰ πάρου αὐτεῖνον τοῦ βόιδ' Αἰτωλ. Γκρινιασμένοι 'μεστα καὶ δὲ μιλεῖόμεστα, δὲ βάω 'ς τὸ σπῖτι δῶνε καθόλον Ἀπύρανθ. Ἡλείπειν ὁ 'αδρός μου κ' ἦρθε γκρινιασμένος καὶ δὲ βοροῦμε νὰ καταλάβωμε εἶδα 'χει, λὲς καὶ τίποτα τοῦ 'πε γάνεις Ἀπύρανθ. Γκρινιασμένος εἶν' ἐντὸς πρέπει μὲ τὴ νοικοκυροῦρα δὴν αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κι ὁ ἀδερφός τ' ὁ Νικολῆς κάθεται γκρινιασμένος καὶ 'ς τὸ δεξιὸν του μάγουλο εἶν' ἀποκκουβισμένος

Κρήτ. 2) Ἐπὶ κυνὸς ἢ γαλῆς, ἐπιδεικνύω ἀπειλητικῶς τοὺς ὀδόντας γρυλλίζων συγχρόνως Κρήτ. (Πεδιάδ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Κερπιν. Μαντίν. Τριφυλ.): Γκρινιάζει ὁ σκύλλος - ἡ γάττα Ἀρκαδ. Πῶς μοῦ λὲς ὅτι δὲν τρώει, ἀφοῦ γκρινιάζει ἀπὸ τώρα; (ἐνν. ὁ κύων) Τριφυλ. Τὰ σκυλλιά γκρινιάζουν, γκροῦ-γκροῦ Μαντίν. || Παροιμ. Ὁ λαγὸς ἐγρίνιασε τ' ἀοριῶ καὶ τ' ἀόρι εἶδα τὸ γνοιάζει; Πεδιάδ. β) Καὶ μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) Πελοπν. (Βερεστ.): Γρίνιαξε, μουρή, γρίνιαξε, γιὰ νὰ σοῦ ἰδοῦμε τὰ δόδια σου ἂν εἶναι ὁμορφα (πρὸς γελῶντα) Ἀργυρῶδ. Ἐγκρινιάζανε οὕλη μέρα σὰ δὲ σκυλλιά Βερεστ.

γκρίνιακας ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ κ ρ ί ν ι α καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -α κ α ς. Μεταφ., ὁ δείκτης τῆς χειρός, τὸν ὅποιον ἐπιδεικνύοντες εἰς τὸν ἡττώμενον συμπαίκτην κατὰ τὴν παιδιὰν πεντόβολα οἱ παῖδες τὸν ἐπαπειλοῦν ἀπαγγέλλοντες: Ἄσμ.

Καλῶς τὸ γκρίνιακα.

Μέσ' 'ς τοῦ γκρίνιακα τ' ἀλώνι
ἄνεμο τσ' ἀνεμολίθι
τσαὶ κομμάτι κολοτσύθι!

γκρινιάρης ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. Παξ. Πελοπν. (Αἴγ. Βερεστ. Βραχν. Γορτυν. Κορινθ. Πάτρ. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. κ.ά. γκρινιάρ'ς Δαρδαν. Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Κουκούλ. Μαργαρ. Πράμαντ.) Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Ἀρν. Δρυμ. Κοζ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυν. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ. Φθιώτ.) γκρινιάρης Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Μέγαρ. γκρινιάρ'ς Σάμ. γκρινιάρης Εὔβ. (Ἀνδρων. Βρύς. Κύμ.) Ἡπ. Θράκ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. κ.ά. γκρινιάζι Τσακων. γαγκρινιάρης Θράκ. (Στέρν.) γκρίνιαρης Πελοπν. (Βούρβουρ.) γρίνιαρης. Ἰόνιοι Νῆσ. Κέρκ. Θηλ. γκρινιάρισσα Λεξ. Πρω. γκρινιαριά Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ κ ρ ί ν ι α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ί ν ι α, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς. Οἱ τύπ. γ ρ ι ν ι ᾶ ρ η ς καὶ εἰς Σομ.

1) Μεμψιμοιρος, δύστροπος σύνθηθ.: Ἀνθρωπος γκρινιάρης - γυναικα γκρινιάρη σύνθηθ. Πολὺ γκρινιάρη 'σαι καὶ σύ, ὅτι κάμη κανεὶς δὲ σ' ἀρέσει, παρὰ θὰ 'βρης ἀφορμὴ νὰ γκρινιάσῃς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μὴν εἶσαι γκρινιάρης καημένη, γιὰ τέτοια πράματα Πελοπν. (Τριφυλ.) Εἶν' ἓνας γκρινιάρης ὁ ἄντρας μου, ἀπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὸ βράδυ οὐλο γκρινιάζει Πελοπν. (Αἴγ.) || Φρ. Γκρινιάρη γάττα Εὔβ. (Στρόπον.) || Παροιμ. Ἀ δὲ δὴ γλάφω τὴ χαψά, δὲν τὴν τρώει ὁ γκρινιάρης Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀ δὲ γκρινιάξῃ ὁ γκρινιάρης, κάλλια 'χει νὰ πεθάνῃ αὐτόθ. Γνωμ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ τὸ 'έρο τὸ

